

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/432/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114216699
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6114216699.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Renáty Deákovovej ako členov senátu, v právnej veci žalobcu JUSTRINON MANAGEMENT s. r. o., so sídlom U vlečky 1749/4, 14300 Praha 4, Modřany, Česká republika, IČO: 29 216 842, zastúpený VRBA & PARTNERS s. r. o., so sídlom Sliezska 9, 831 03 Bratislava, IČO: 35 918 225, proti žalovanému D. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. XXXX/XX, XXX XX Y. Y., v konaní o zaplatenie 20 920,01 Kč s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12C/181/2014-61 z 22. 01. 2015, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3 001,75 Kč spolu s úrokom vo výške 19,08 % ročne zo sumy 16 630,71 Kč od 02. 09. 2013 do zaplatenia.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe o zaplatenie 20 920,01 Kč, ktorou si žalobca ako právny nástupca Českej spořitelni, a. s. uplatňoval voči žalovanému zostatok nesplateného úveru podľa zmluvy uzavretej dňa 01. 06. 2012 medzi Českou spořitelnou, a. s. a žalovaným. Žalovaný v rozpore s úverovou zmluvou prekročil úverový rámec, v dôsledku čoho vznikol na jeho účte nepovolený debetný zostatok, ktorý neuhradil, preto Česká spořitelna, a. s. zosplatnila zostatok úveru a previedla pohľadávku dňa 12. 12. 2012 na evidenčný účet pohľadávok z nepovolených debetných zostatkov. K tomuto dňu sa vykazoval nepovolený debetný zostatok vo výške 16 630,71 Kč. Dlžnú sumu úročil právny predchodca žalobcu aj po prevedení na evidenčný účet pohľadávok z nepovolených debetných zostatkov úrokom z poskytnutého úveru a zákonným úrokom z omeškania. Túto pohľadávku spolu s úrokmi a úrokom z omeškania postúpila Česká spořitelna, a. s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 1. septembra 2013 na žalobcu. Uplatnená pohľadávka 20 920,01 Kč pozostáva podľa žaloby z istiny vo výške 16 630,71 Kč a zmluvného úroku 3 298,17 Kč a úrokov z omeškania v sume 991,13 Kč. Žalobca si z istiny 16 630,71 Kč uplatňoval úroky z omeškania vo výške 7,5 % ročne od 02. 09. 2013 do zaplatenia a zmluvné úroky vo výške 19,08 % ročne od 02. 09. 2013 do zaplatenia. Svoju právomoc konať vo veci skúmal súd prvej inštancie podľa Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov občianskych a obchodných veciach a dospel k názoru, že jeho právomoc je daná podľa článku 16 ods. 2 tohto nariadenia, nakoľko žalovaný - spotrebiteľ má bydlisko na území Slovenskej republiky. Rozhodné právo, ktoré aplikoval (zákon č. 513/1991 Sb. Obchodní zákonník, zákon č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů a zákon č. 40/1964 Sb. Občanský zákonník) bolo stranami dohodnuté v súlade s článkom 3 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I).

1.1 Aktívnu legitimáciu žalobcu odvodil súd od zmluvy o postúpení pohľadávok z 23. 01. 2013. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalovaného a žalovaným podľa zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere a o zmene niektorých zákonov v spojení s Obchodným zákonníkom, na základe ktorej boli žalovanému (fyzickej osobe - spotrebiteľovi) poskytnuté finančné prostriedky vo forme limitu na kartovom účte v banke, obsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 145/2010 Sb. Od tejto zmluvy právny predchodca žalobcu odstúpil podľa § 506 Obchodného zákonníka dňa 12. 12. 2012. K tomuto dňu predstavovala dlžná čiastka žalovaného 17 918,26 Kč, z toho čiastka nepovoleného debetného zostatku 16 630,71 Kč a čiastka riadnych úrokov a úrokov z omeškania 1 287,55 Kč. Súd prvej inštancie považoval návrh žalobcu za dôvodný iba v rozsahu sumy 17 918,26 Kč a túto sumu žalobcovi aj priznal. Súčasne žalovanému uložil aj povinnosť zaplatiť z dlžnej sumy istiny 16 630,71 Kč aj úroky z omeškania vo výške 7,5 % ročne od 13. februára 2012 (deň nasledujúci po dni odstúpenia od zmluvy právnym predchodcom žalobcu) až do zaplatenia z dôvodu, že omeškanie žalovaného s plnením peňažného dlhu naďalej trvá. Žalobu zamietol v časti, ktorej sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia zmluvného úroku vo výške 19,08 % ročne zo sumy 16 630,71 Kč a tiež v rozsahu uplatnenej pohľadávky 3 001,75 Kč, ktorá podľa žaloby predstavovala úrok a úrok z omeškania pripočítaný k dlžnej sume istiny do dňa postúpenia pohľadávky, t. j. do 01. 09. 2013. Rozhodnutie v zamietajúcom výroku odôvodnil ustanovením § 503 ods. 1 prvej vety Obchodného zákonníka, podľa ktorého sú zmluvné úroky splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t. j. spolu s istinou, čo znamená, že doba splatnosti zmluvných úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru. Celková suma úrokov však musí byť zaplatená najneskôr do splatnosti dlžného zostatku úveru. Vyslovil názor, že žalobca ako veriteľ nemôže od žalovaného požadovať zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Po vyhlásení celého úveru za splatný dňa 12. 12. 2012 sa už istina úveru ďalej zmluvne neúročí, žalobcovi prislúchajú len úroky z omeškania. Tento záver podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za používanie finančných prostriedkov poskytnutých dlžníkovi do doby splatnosti. Dohodu účastníkov umožňujúcu úročenie pohľadávky po vyhlásení celého úveru za splatný pre rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, resp. ustanovením § 265 Obchodného zákonníka o poctivom obchodnom styku, považoval za neplatnú.

1.2 Podľa pomeru úspechu strán sporu rozhodol v súlade s vtedy účinným § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“) žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania majú za to, že jeho neúspech predstavoval nepatrnú časť uplatnenej pohľadávky.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 23. 02. 2015 žalobca vo výroku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. v znení účinnom do 30. júna 2016 s tvrdením, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávny je právny názor súdu prvej inštancie, že žalobca má nárok na zmluvné úroky z úveru len do splatnosti úveru a že dohoda účastníkov úverovej zmluvy umožňujúca úročenie pohľadávky po vyhlásení celého úveru za splatný je pre rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, resp. ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka o poctivom obchodnom styku neplatná. Tento záver súdu prvej inštancie odporuje samotnému účelu zmluvného úroku z úveru. Názor súdu prvej inštancie vytvára situáciu, kedy dlžník, ktorý je v omeškaní so splnením svojho záväzku vrátiť poskytnuté finančné prostriedky na základe zmluvy o úvere je vo výhodnejšej pozícii ako dlžník, ktorý si svoje záväzky voči veriteľovi riadne plní. Zmluvný úrok je istý druh protiplnenia za poskytnuté finančné prostriedky viazaný na nemožnosť veriteľa disponovať svojimi peniazmi. Je cenou za požičanie peňazí dlžníkovi. Zosplatením úveru veriteľ nezíska automaticky možnosť opätovne disponovať svojimi finančnými prostriedkami, iba žiadať od dlžníka ich zaplatenie s možnosťou domáhať sa vrátenia týchto finančných prostriedkov od dlžníka. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím zmysel úroku z úveru popiera. Ustanovenie § 503 Obchodného zákonníka sa podľa názoru žalobcu na prejednávanú vec nevzťahuje. Z tohto zákonného ustanovenia nie je možné vyvodiť záver o nemožnosti žiadať veriteľom zmluvné úroky z poskytnutého úveru po zosplatení istiny. Ustanovenie § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka upravuje iba splatnosť úrokov v prípade, keď táto nebola dohodnutá v zmluve a to počas riadneho trvania zmluvného vzťahu. Toto ustanovenie súbeh zmluvného úroku a úroku z omeškania po splatnosti úveru vôbec nerieši. Účastníci úverovej zmluvy si dohodli úročenie úveru aj po splatnosti úveru. Žalobca si nie je vedomý, že by toto zmluvné dojednanie bolo v rozpore s platným právom Českej republiky alebo Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie mal aplikovať na právny vzťah účastníkov § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého odstúpenie od zmluvy sa nedotýka okrem iného aj ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy. Článok X. Obchodných podmienok pro vedení kartového úverového

účtu a pro vydávání a používání kreditních a charge karet České spořitelny, a. s. (ďalej len „VOP“) definuje pohľadávky z úveru ako akékoľvek pohľadávky banky vzniknuté v rámci úverového vzťahu a v súvislosti s ním, najmä dlžná čiastka úveru, úroky z úveru a úroky z omeškania, poplatky, náhrady škody, pohľadávky vzniknuté z ukončenia, či v súvislosti s ukončením úverového vzťahu atď. Podľa článku XI. bod 11 VOP platí, že zánikom zmluvy nie je klient zbavený povinnosti zaplatiť všetky pohľadávky z úveru. Toto je dohoda účastníkov zmluvy o úvere o tom, že v prípade zániku zmluvy o kartovom úverovom účtu je žalovaný povinný uhradiť okrem istiny aj úroky z úveru a aj úroky z omeškania. Ustanovenie článku XI. bod 11 VOP je ustanovením, ktoré má podľa prejavenej vôle strán trvať aj po ukončení zmluvy. Súd prvej inštancie zhodne s judikatúrou súdov SR uznal nárok na súbeh úroku z úveru a úroku z omeškania. Súd neuznal len právo na súbeh úroku z úveru a úroku z omeškania potom, ako nastala predčasná splatnosť úveru na základe úkonu veriteľa motivovaného omeškaním dlžníka. Žalobca tvrdí, že dohoda účastníkov úverovej zmluvy o tom, že aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru má žalobca nárok na úrok z úveru aj na úrok z omeškania, nie je v rozpore s ustanovením § 503 Obchodníh zákonníka, ktoré je dispozitívnym ustanovením, ani s poctivým obchodným stykom ani s dobrými mravmi. Žalobca je presvedčený, že ak je platná dohoda o tom, že zapožičanie peňazí je dlžník, ktorý nie je v omeškaní povinný platiť veriteľovi úrok v dohodnutej výške, tak je úplne oprávnené požadovať od dlžníka, ktorý je v omeškaní aj naďalej platbu vo forme úroku za požičanie peňazí v dohodnutej výške a zároveň aj úrok z omeškania, ktorý Obchodní zákonník spája so sankciou, teda so zhoršením postavenia dlžníka a s istým odškodnením veriteľa. Túto filozofiu Obchodníh zákonníka však rozsudok súdu prvej inštancie neguje. Pre prípad, že by odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil navrhol, aby vo výroku svojho rozhodnutia odvolací súd vyslovil, že proti jeho rozsudku je prípustné dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Za otázku zásadného významu žalobca považuje, či má veriteľ z úverového vzťahu po splatnosti úveru voči dlžníkovi súčasne nárok na úroky z úveru aj úroky z omeškania. Poukázal na rozhodnutia iných súdov Slovenskej a Českej republiky, ktoré zmluvný úrok aj po splatnosti pohľadávky veriteľovi priznávajú. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť aj 3 001,75 Kč s úrokom vo výške 19,08 % ročne zo sumy 16 630,71 Kč od 2. septembra 2013 do zaplatenia a žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), ktorý zrušil Občiansky súdny poriadok. Podľa § 470 ods. 1, 2 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

5. Rozsahom a dôvodmi odvolania bol odvolací súd viazaný aj podľa § 212 ods. 1 O. s. p. účinného v čase doručenia odvolania súdu prvej inštancie a rovnakú viazanosť rozsahom a dôvodmi odvolania upravuje aj v čase konania a rozhodovania účinný Civilný sporový poriadok v § 379 a § 380 ods. 1. Odvolací súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú postačujúce aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 385 ods. 1 C. s. p.). Odvolací súd podľa § 388 zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

6. Odvolateľ správne v odvolaní definoval pre vyriešenie sporu podstatnú otázku, či má veriteľ po splatnosti úveru súčasne právo aj na zmluvný úrok aj na úrok z omeškania. S názorom vysloveným súdom prvej inštancie, že súbeh zmluvného úroku a úroku z omeškania vzhľadom na aplikované hmotné právo Českej republiky a ustanovenia zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nie je možný, nesúhlasí.

7. Postúpenú pohľadávku v Smlouvě o postúpení pohľadávek z 23. 01. 2013 vymedzili účastníci zmluvy o postúpení pohľadávok ako pohľadávky postupcu vzniknuté zo zmlúv o úvere, ktoré uzavrel postupca ako veriteľ so svojim klientami ako dlžníkmi špecifikované v zozname postúpených pohľadávok. Z pripojeného zoznamu postúpených pohľadávok je zistiteľné, že na žalobcu bola postúpená pohľadávka pôvodného veriteľa voči žalovanému v rozsahu istina 16 630,71 Kč, zmluvné úroky 3 298,17 Kč, úroky z omeškania 991,13 Kč, spolu 20 920,01 Kč. V takejto výške si žalobca uplatňuje pohľadávku od žalovaného. Výška zosplatnenej pohľadávky, úrokov a úrokov z omeškania nebola v spore

spochybňovaná. Dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie zamietol žalobu, bol len právny názor súdu prvej inštancie, že dohoda účastníkov úverovej zmluvy umožňujúca úročenie pohľadávky po vyhlásení celého úveru za splatný je neplatná pre rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, resp. s ustanovením § 265 Obchodného zákonníka a priznaniu týchto úrokov bráni aj ustanovenie § 503 ods. 1 prvej vety Obchodného zákonníka.

8. Odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že ustanovenie § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného v Českej republike (ktoré je totožné so znením ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka účinného v Slovenskej republike) vôbec nepojednáva o tom, či je možný súbeh úroku z úveru a úroku z omeškania po splatnosti úveru. Odsek 3 tohto zákonného ustanovenia upravuje len to, že úroky je dlžník povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov v prípade, ak dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve.

9. Podľa § 506 Obchodného zákonníka je-li dlžník v prodlení s vrácaním více než dvou splátek nebo jedné splátky po dobu delší než tři měsíce, je věřitel oprávněn od smlouvy odstoupit a požadovat, aby dlžník vrátil dlužnou částku s úroky. Odstoupení věřitele od smlouvy nemá vliv na zajištění závazku z této smlouvy.

10. Právnu skutočnosťou, z ktorej vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je Smlouva o kartovom úverovom účtu zo dňa 01. 06. 2012 uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a zákona č. 145/2010 Sb.. Podľa spoločných a záverečných ustanovení tejto zmluvy jej súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky, v ktorých bolo podľa tvrdenia žalobcu dojednané, že zánikom zmluvy o úvere nie je klient zbavený povinnosti uhradiť akékoľvek pohľadávky z úveru. Priamo v článku III. zmluvy o úvere bolo dohodnuté úročenie úveru a tiež, že v prípade omeškania klienta so splácaním svojich peňažných záväzkov zo zmluvy je veriteľ oprávnený požadovať z nezaplatených čiastok úrok z omeškania a ďalšie konkretizované poplatky s tým, že tým nie nedomáha právo banky na úhradu riadnych úrokov z úveru. Obchodní zákonník ani zákon č. 145/2010 Zb. neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru.

10.1 Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 27. 06. 2007 sp. zn. 33Odo/657/2005 vyslovil záver, že nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi) teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškani so splnením svojho záväzku z dôvodu, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti. Úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, avšak majú odlišné funkcie a treba ich odlišovať. Kým zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ho môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté. Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba. Najvyšší súd výslovne uviedol, že s právnym záverom odvolacieho súdu (v najvyššom súdom posudzovanej veci), že úroky podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno zásadne dohodnúť len na dobu dohodnutej splatnosti istiny a že od tohto okamžiku už zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania, nie je možné sa stotožniť. Z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán.

10.2 Tento záver zopakoval Najvyšší súd Českej republiky aj v rozsudku z 24. 07. 2014 sp. zn. 33Cdo/1401/2014 tak, že súdna prax aj odborná literatúra sa zhoduje v tom, že zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. I keď dlžník nie je v omeškani so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškani dlžníka aj z pôžičky, kde neboli dohodnuté úroky. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o občianskoprávny vzťah.

10.3 Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ súd prvej inštancie akceptoval dohodu zmluvných strán úverovej zmluvy o voľbe rozhodného práva podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, mal pri rozhodovaní vychádzať aj z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky aplikovateľnej na prejednávajúcu vec. Rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/657/2005 a 33Cdo/1401/2014 sú aplikovateľné na prejednávajúcu vec z dôvodu, že riešia právnu otázku, či je možný súbeh zmluvných úrokov a úrokov

z omeškania po splatnosti pohľadávky zo zmluvy o úvere. Z rozhodnutia 33Cdo/1401/2014 výslovne vyplýva, že tento súbeh je možný aj v občianskoprávných veciach. Odvolací súd poznamenáva, že rovnaký záver je možný vyvodiť aj zo staršej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V časopise Zo súdnej praxe č. 55/1996 je uverejnené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 01. 05. 1996 s právnou vetou: úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške. V dôvodoch tohto rozhodnutia je uvedené, že oba úroky (zmluvný úrok aj úrok z omeškania) bol dlžník povinný platiť bez ohľadu na dôvod, pre ktorý dlh včas nezaplátil.

11. Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že zmluvná podmienka, podľa ktorej vznik nároku na úrok z omeškania nemá vplyv na právo veriteľa na úhradu riadnych úrokov z úveru je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve a odporuje zákonu. Súd prvej inštancie ani neuviedol, ktorému zákonnému ustanoveniu odporuje takáto dohoda účastníkov zmluvy o úvere, hoci pri závere o neplatnosti právneho úkonu pre rozpor so zákonom musí uviesť konkrétne zákonné ustanovenie, ktorému právny úkon odporuje. K záveru o možnosti dojednať podľa právnych predpisov účinných v Českej republike právo veriteľa na zmluvné úroky až do doby vrátenia istiny dospel odvolací súd aj na základe právnej úpravy povinností spotrebiteľa pri odstúpení od zmluvy upravenej v § 11 ods. 3 zákona č. 145/2010 Sb., podľa ktorého ak došlo k odstúpeniu od zmluvy spotrebiteľom, je spotrebiteľ povinný veriteľovi bez zbytočného odkladu najneskôr do 30 dní odo dňa odoslania odstúpenia zaplatiť istinu. V tomto prípade je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi úrok vo výške, na ktorú by veriteľovi vznikol nárok, pokiaľ by k odstúpeniu od zmluvy nedošlo a to za obdobie odo dňa, kedy bol spotrebiteľský úver čerpaný do dňa, kedy je istina zaplatená.

12. Odvolací súd vychádzajúc z iného právneho názoru na platnosť zmluvnej podmienky odôvodňujúcej nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov aj po dobe splatnosti úveru zmenil podľa § 388 C. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 001,75 Kč spolu s úrokom vo výške 19,08 % ročne zo sumy 16 630,71 Kč od 02. 09. 2013 do zaplatenia. Suma 3 001,75 Kč je rozdiel medzi uplatnenou pohľadávkou žalobcom vo výške 20 920,01 Kč (istina 16 630,71 Kč k zosplateniu úveru 12. 12. 2012 + zmluvný úrok 3 298,17 Kč + úrok z omeškania 991,13 Kč k tomuto dňu) a sumou 17 918,26 Kč, ktorú súd prvej inštancie už žalobcovi prvým výrokom svojho rozhodnutia priznal. Zmluvné úroky vo výške 19,08 % priznal odvolací súd z istiny 16 630,71 Kč odo dňa nasledujúceho po účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávky na žalobcu 02. 09. 2013 až do zaplatenia.

13. Zmena rozhodnutia súdu prvej inštancie nemá vplyv na správnosť výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania z dôvodu, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 142 ods. 3 vtedy účinného Občianskeho súdneho poriadku.

14. Podľa § 262 ods. 1, 2 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj pre odvolacie konanie (§ 396 ods. 1 C. s. p.). Odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa pomeru jeho úspechu v odvolacom konaní v rozsahu 100 %. O výške nároku rozhodne súd prvej inštancie.

15. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).